

Warszawa, dnia 26.11.2010

Pan
Bronisław Komorowski
Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Prezydencie,

Ogólnopolskie reprezentatywne organizacje związkowe: NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych oraz Forum Związków Zawodowych wnoszą o skierowanie do Trybunału Konstytucyjnego, w trybie art. 122 ust. 3 Konstytucji RP przepisu art. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw. Przepis ten wprowadza zmiany do art. 15 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, regulującego normy czasu pracy osób niepełnosprawnych.

W przekonaniu wnioskodawców wprowadzenie powyższej zmiany dokonane zostało z naruszeniem szeregu konstytucyjnych zasad, m.in.: obowiązku władzy publicznej zapewnienia szczególnej pomocy osobom niepełnosprawnym (art. 69 Konstytucji RP), zasady sprawiedliwości społecznej, zasady ochrony praw nabytych, zasady prawidłowej legislacji (art. 2 Konstytucji RP).

Ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw wprowadza szereg zmian do systemu wspierania zatrudniania osób niepełnosprawnych. Niektóre z nich będą skutkowały pogorszeniem sytuacji prawnej tej grupy osób, w szczególności wskazywana zmiana polegająca na wydłużeniu normy czasu pracy pracowników z orzeczoną znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności.

Wprowadzenie proponowanych zmian w naszej ocenie niekorzystnie wpłynie zarówno na sytuację pracowników jak i pracodawców. Niektóre z nich to: m.in.:

- zniesienie zwolnień podatkowych dla części zakładów pracy chronionej (zwolnienia podatkowe utrzymane zostały dla zakładów pracy chronionej, u których wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych wynosi co najmniej 30% niewidomych lub psychicznie chorych, albo upośledzonych umysłowo zaliczonych do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności),

- zmniejszenie środków, jakie przekazywane będą na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych,
- nakazanie przekazywania do PFRON uzyskanych w danym roku kalendarzowym i niewykorzystanych do dnia 31 grudnia następnego roku środków pochodzących ze zwolnień podatkowych,
- zaostrzenie kryteriów przyznawania ulg we wpłatach na PFRON,
- obniżenie wysokości pomocy w formie miesięcznych dofinansowań do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych o 40% najniższego wynagrodzenia w przypadku zatrudniania osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz o 20% najniższego wynagrodzenia w przypadku zatrudniania osób niepełnosprawnych zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności,
- wydłużenie normy czasu pracy osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Uzasadnienie:

I. W opinii wnioskodawców, zmiana zawarta w art. 1 pkt. 4 ustawy dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, polegająca na wydłużeniu normy czasu pracy osób z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności narusza zasadę szczególnego wsparcia osób niepełnosprawnych wyrażoną w art. 69 Konstytucji RP.

Zasada państwa prawnego wyrażona w art. 2 Konstytucji wymaga stanowienia norm, które powinny realizować założenia leżące u podstaw porządku konstytucyjnego w Polsce i strzec zespołu wartości, który wyraża Konstytucja. W art. 69 Konstytucji wyrażona została zasada szczególnego wsparcia osób niepełnosprawnych. Przepis ten ma charakter normy programowej, wyznaczającej cele państwa w zakresie pomocy osobom niepełnosprawnym oraz środki ich realizacji (postanowienie z 25 listopada 2009 r., SK 30/07). Pracodawcy zatrudniający osoby niepełnosprawne wykonują zadania publiczne, z mocy art. 69 Konstytucji ciężące na państwie. Z ekonomicznego punktu widzenia, określona w ustawie o rehabilitacji pomoc świadczona przez państwo pracodawcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne oznacza wyrównanie szans rynkowych tych pracodawców w konkurencji z innymi, zatrudniającymi osoby zdrowe, w pełni zdolne do pracy i przez to bardziej wydajne (wyrok z dnia 6 lutego 2007 sygn. akt P 25/06). Niewątpliwie do zwiększonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych zaliczyć należy koszt siedmiogodzinnej normy czasu pracy osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 15 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz.U.08, Nr 14, poz. 92 ze zm.), czas pracy osoby niepełnosprawnej nie może przekraczać 8 godzin na dobę i 40 godzin tygodniowo. Natomiast czas pracy osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo. Osoba niepełnosprawna z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności może pracować 8 godzin dziennie. Sytuację taką reguluje art. 16 ustawy o rehabilitacji, który stanowi, iż skróconej normy czasu pracy nie stosuje się do osób zatrudnionych przy pilnowaniu lub gdy na wniosek osoby zatrudnionej, lekarz przeprowadzający badania profilaktyczne pracowników lub w razie

jego braku lekarz sprawujący opiekę nad tą osobą wyrazi na to zgodę. Jednak inaczej kształtuje się wynagrodzenie osoby niepełnosprawnej zatrudnionej według 7 godzinnej normy czasu pracy a inaczej osoby niepełnosprawnej zatrudnionej według 8 godzinnej normy czasu pracy. Zgodnie z jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego ósma godzina pracy pracownika z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności (dla którego normą czasu pracy jest 7 godzin dziennie i 35 godzin tygodniowo) jest godziną nadliczbową. W związku z tym za ósmą godzinę przysługuje mu prawo do wynagrodzenia w wysokości 1/7 dziennego wynagrodzenia wynikającego z umowy. Przysługuje mu również prawo do dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych. Z tego powodu miesięczne wynagrodzenie osoby niepełnosprawnej z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, dla którego normą czasu pracy jest 7 godzin dziennie i 35 godzin tygodniowo, ale pracującego 8 godzin dziennie będzie o 21,42% wyższe niż wynagrodzenie pracownika, dla którego normą czasu pracy jest 8 godzin dziennie. **Ustawa z dnia 29 października 2010 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw wprowadza zmianę do art. 15 ustawy o rehabilitacji wprowadzając dwie normy czasu pracy osoby niepełnosprawnej z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności; ośmiogodzinną stanowiącą zasadę oraz siedmiogodzinną stanowiącą odstępstwo od zasady.**

Zgodnie z wprowadzonymi zmianami norma czasu pracy osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wynosi 8 godzin dziennie i 40 godzin tygodniowo. Wyjątkowo, jeżeli lekarz przeprowadzający badania profilaktyczne pracowników lub w razie jego braku lekarz sprawujący opiekę nad osobą niepełnosprawną wyda w odniesieniu do osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zaświadczenie o celowości stosowania skróconej normy czasu pracy czas pracy tej osoby nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo. Przepis ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. Zatem, od 1 stycznia 2012 roku osoba niepełnosprawna z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności pracująca zgodnie z wydłużoną normą czasu pracy, osiem godzin dziennie osiągnie wynagrodzenie o 21,42% niższe niż osoba niepełnosprawna z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności pracująca osiem godzin dziennie w obecnym stanie prawnym. Aby pracować według obniżonej siedmiogodzinnej normy czasu pracy, osoba niepełnosprawna będzie musiała udać się do lekarza po zaświadczenie o celowości stosowania skróconej normy czasu pracy. Analizując skutki wprowadzonej zmiany dla osób niepełnosprawnych należy liczyć się również z takimi stanami, iż w niektórych przypadkach, pod wpływem nacisku pracodawcy, który nie ma interesu ekonomicznego w skracaniu normy czasu pracy, w obawie o utratę pracy, osoby niepełnosprawne będą rezygnowały z możliwości pracy według skróconej normy czasu pracy. Nawet, jeśli będzie to ze względu na ich stan zdrowia celowe lub wymagane. Obecne przepisy art. 15 z dnia 27 sierpnia 1997 r. ustawy o rehabilitacji gwarantują skróconą normę czasu pracy osób niepełnosprawnych z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, wydłużenie czasu pracy traktując, jako odstępstwo od reguły. **Zmiana art. 15 ustawy o rehabilitacji w sposób znaczny pogarsza sytuację prawną tych osób niepełnosprawnych.**

Jak już wskazywano, jako wzorzec konstytucyjny art. 69 stanowi, że osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczaniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej. Zatem, wszelkie działania

władz publicznych, w tym działalność legislacyjną, powinny odbywać się w duchu realizacji konstytucyjnej zasady wsparcia osób niepełnosprawnych. **Działania, których skutkiem jest pogorszenie sytuacji prawnej osób niepełnosprawnych, niezajdujące obiektywnego usprawiedliwienia, są niezgodne z wyrażoną w art. 69 Konstytucji zasadą szczególnego wsparcia osób niepełnosprawnych.** Projektodawcy nie wykazali, aby te bardziej niekorzystne dla osób niepełnosprawnych przepisy były konieczne do ochrony innych, konstytucyjnie uznawanych wartości, usprawiedliwiających ich wprowadzenie.

II. W opinii wnioskodawców zmiana zawarta w art. 1 pkt. 4 ustawy dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw polegająca na wydłużeniu normy czasu pracy osób z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności **narusza również zasadę sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP.**

Art. 26a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji reguluje wysokość dopuszczalnej pomocy przysługującej pracodawcy z tytułu zatrudniania osób niepełnosprawnych. Pomoc ta, ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, zostanie znacznie zmniejszona: o 40% najniższego wynagrodzenia w przypadku zatrudniania osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz o 20% najniższego wynagrodzenia w przypadku zatrudniania osób niepełnosprawnych zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Równolegle wprowadzono zmiany polegające na wydłużeniu normy czasu pracy osób zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W wyniku wydłużenia normy czasu pracy osób niepełnosprawnych z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, koszty ich zatrudnienia zmniejszą się o 21,42%. W ten sposób ustawodawca zmniejszając zaangażowanie środków publicznych na wspieranie zatrudnienia osób niepełnosprawnych przekazywane pracodawcom, złagodził obciążenia pracodawców osób niepełnosprawnych przerzucając na osoby niepełnosprawne ciężar tych zmian. W opinii wnioskodawców takie działanie ustawodawcy narusza zasadę sprawiedliwości społecznej, wyrażoną w art. 2 Konstytucji, pojmowaną zarówno w aspekcie socjalno-ekonomicznym jak i odnoszącą się do społecznego poczucia sprawiedliwości. Zasada sprawiedliwości społecznej nie stanowi jedynie ogólnej zasady ustrojowej Rzeczypospolitej Polskiej czy też swoistej "dyrektywy programowej". W uznaniu Trybunału Konstytucyjnego, na gruncie tego przepisu można wskazać szczególne prawo podlegające ochronie, jakim jest prawo do sprawiedliwego traktowania, jeśli zarazem jest ono odnoszone do sfery stosunków objętych gwarancjami konstytucyjnymi, choćby ogólnie ujętymi. Do takich stosunków należy szczególnie obowiązek państwa wspierania osób niepełnosprawnych. Jest on sprzężony z obowiązkiem państwa stania na straży sprawiedliwości społecznej poprzez zaniechanie aktów (działań) mogących stać z nią w sprzeczności oraz eliminowanie takich aktów, które uznano za godzące w tę zasadę. Dotyczy to zarówno etapu stanowienia, jak i stosowania prawa (wyrok z 8 grudnia 1999 r., SK 19/99). Zasada sprawiedliwości społecznej określa pewne minimalne, progowe kryteria rozwiązań prawnych, które powinny być respektowane przez ustawodawcę przy regulacji określonej sfery stosunków społecznych wkraczającej w sferę interesów jednostki. Kryteria sprawiedliwego traktowania nie mogą być jednak formułowane arbitralnie i nie mogą narzucać jakiejś wizji stosunków społecznych, powinny być więc odnoszone do innych wartości i zasad wyrażonych w samej Konstytucji (orzeczenie z 3 września 1996 r., K 10/96). Z powyższych powodów nie można za sprawiedliwie społeczne i

obiektywnie uzasadnione uznać obarczanie osób niepełnosprawnych, objętych szczególną pomocą państwa, kosztami wynikającymi z tego, iż państwo zmniejsza swoje wsparcie finansowe dla pracodawców osób niepełnosprawnych. Działania ustawodawcy powinny zmierzać ku takim rozwiązaniom prawnym, które skutkowałyby wspieraniem osób niepełnosprawnych. Osoby niepełnosprawne są podmiotami o znacznie słabszej pozycji ekonomicznej niż ich pracodawcy. **Za działania sprzeczne z zasadą sprawiedliwości należy uznać takie rozwiązania prawne, które powodują obciążenie słabszych jednostek kosztami zmniejszonego wsparcia udzielanego jednostkom silniejszym.** Przyzwolenie na takie działania oznaczałoby *de facto*, iż docelową grupą objętą pomocą państwa są nie osoby niepełnosprawne, ale pracodawcy osób niepełnosprawnych.

III. W opinii wnioskodawców zmiana zawarta w art. 1 pkt. 4 ustawy dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw polegająca na wydłużeniu normy czasu pracy osób z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności **narusza również zasadę zaufania do państwa i prawa oraz zasadę ochrony praw nabytych wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP.**

Ochrona praw nabytych nie dotyczy tylko praw majątkowych, ale różnego rodzaju praw podmiotowych, także takich, które nie mają podstawy konstytucyjnej. Jest ona ściśle związana z zasadami bezpieczeństwa prawnego i ochrony zaufania do państwa i prawa a więc wynika z zasady państwa prawnego wyrażonej w art. 2 Konstytucji (wyrok z 4 kwietnia 2006 r., K 11/04). Konstytucyjna ochrona praw nabytych rozciąga się na prawa nabyte w ramach ustawodawstwa pracy, w tym na czas pracy (wyrok z dnia 22 grudnia 1997 r. K 2/97). Już w latach osiemdziesiątych niektórym osobom niepełnosprawnym przysługiwała skrócona norma czasu pracy. Ustawa z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. 1991, Nr 46, poz. 201 ze zm.) scalając przepisy dotyczące zatrudniania osób niepełnosprawnych, w art. 10 ustanowiła, że czas pracy pracowników zaliczonych do I lub II grupy inwalidów nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo. Natomiast art. 11 ustawy stanowił, iż skróconej normy czasu pracy nie stosuje się do pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu lub gdy na wniosek pracownika lekarz zakładowy lub w razie jego braku, lekarz sprawujący opiekę nad pracownikiem wyrazi na to zgodę. Przepisy te niemal bez zmian przeniesione zostały do odpowiadających im art. 15 i 16 ustawy z dnia z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. 2008, Nr 14, poz. 92 ze zm.). Konstytucyjna zasada ochrony praw nabytych nie wyklucza stanowienia regulacji ograniczających lub znoszących prawa podmiotowe. Ocena dopuszczalności wyjątków od zasady ochrony praw nabytych wymaga jednak rozważenia, na ile oczekiwanie jednostki dotyczące ochrony praw nabytych jest usprawiedliwione (wyrok z 4 stycznia 2000 r., K 18/99). Konstytucyjna zasada ochrony praw nabytych zakazuje również arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce. Ich ograniczanie lub znoszenie jest dopuszczalne w razie kolizji wartości zawartych w podstawach tej zasady z innymi wartościami konstytucyjnymi, pod warunkiem, że jest konieczne dla, realizacji innych wartości konstytucyjnych, które w danej sytuacji mają pierwszeństwo (wyrok z 25 czerwca 2002 r., K 45/01). Projektodawca nie wskazał w uzasadnieniu do ustawy realizacja jakich wartości konstytucyjnych wymaga wydłużenia normy czasu pracy osobom niepełnosprawnym z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. Skrócona norma czasu pracy stanowi element systemu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych w

szczególności tych osób, które ze względu na sprzężenie niepełnosprawności i uciążliwości wykonywanej pracy nie mogłyby pracować osiem godzin dziennie lub byłoby to dla nich znacznym obciążeniem. W braku wskazania innych konstytucyjnych wartości podlegających ochronie silniejszej niż ochrona praw nabytych niepełnosprawnych pracowników, wprowadzona zmiana w postaci znacznego pogorszenia sytuacji prawnej tej grupy zawodowej nie znajduje konstytucyjnego uzasadnienia. Zasada bezpieczeństwa prawnego nakazuje poszanowanie przez ustawodawcę istniejących stosunków prawnych. Dokonywanie w procesie stanowienia prawa, nieusprawiedliwionych żadnymi okolicznościami obiektywnymi, zmian przekreślających wcześniejszy kierunek procesu legislacyjnego narusza zasadę demokratycznego państwa prawnego (wyrok z 12 kwietnia 2000 r., K 8/98). Obywatel ma prawo oczekiwać, że regulacja prawna nie zostanie zmieniona na jego niekorzyść w sposób arbitralny. Prawodawca nie może w sposób dowolny kształtować treści obowiązujących norm, traktując je, jako instrument do osiągania stale to innych celów, które sobie dowolnie wyznacza. Poddanie wcześniej na innej podstawie ustawowej ukształtowanych stosunków prawnych działaniu nowego i bardziej niekorzystnego dla obywateli prawa pozostaje w sprzeczności z Konstytucją wówczas, kiedy tego rodzaju konstrukcja prawna rażąco osłabia zaufanie obywatela do prawa, nie rekompensując tego skutku konieczną ochroną innych, konstytucyjnie uznawanych wartości (wyrok z 19 marca 2007 r., K 47/05).

IV. W opinii wnioskodawców zmiana zawarta w art. 1 pkt. 4 ustawy dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw polegająca na wydłużeniu normy czasu pracy osób z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności narusza również narusza zasadę prawidłowej legislacji wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP.

Zasada prawidłowej legislacji stanowi pochodną zasady demokratycznego państwa prawa, wyrażoną w art. 2 Konstytucji. Zasada prawidłowej legislacji mieści nie tylko wymóg dostatecznej określoności przepisów prawa. Obejmuje także „podstawowy z punktu widzenia procesu prawotwórczego etap formułowania celów, które mają zostać osiągnięte przez ustanowienie określonej normy prawnej. Stanowią one podstawę do oceny, czy (...) przepisy prawne w prawidłowy sposób wyrażają wysławianą normę oraz czy nadają się do realizacji zakładanego celu” (wyroki TK z 24 lutego 2003 r., K 28/02 oraz z 22 września 2009 r., P 46/07).

Wniesienie projektu poselskiego (druk sejmowy 3292), zgodnie z informacjami podanymi w uzasadnieniu do projektu, spowodowane było koniecznością podjęcia natychmiastowych działań, które zapobiegą utracie płynności finansowej od 2011 roku Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Zatem, zgodnie z intencją projektodawców przyjęte w ustawie z dnia 29 października 2010 r. o rehabilitacji rozwiązania powinny zapewnić środki publiczne na realizację zadań przewidzianych w ustawie o rehabilitacji na poziomie realnego zapotrzebowania z uwzględnieniem wszystkich obszarów wsparcia osób niepełnosprawnych. PFRON jest funduszem celowym realizującym zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych. Głównymi przychodami Funduszu są wpłaty pracodawców niezatrudniających osób niepełnosprawnych oraz dotacja budżetowa. Podkreślić należy, iż kwota dotacji budżetowej przekazywana do Funduszu nie odpowiada potrzebom i z tego powodu Fundusz znalazł się w stanie zapaści finansowej. Przychody Funduszu, jednak w znacznie mniejszym stopniu, stanowią również wpłaty z tytułu zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych dokonywane przez pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Poprzez wprowadzenie ograniczenia zwolnień podatkowych dla części zakładów pracy

chronionej; zmniejszenie środków jakie przekazywane będą na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych oraz obowiązku przekazania do PFRON uzyskanych w danym roku kalendarzowym i niewykorzystanych do dnia 31 grudnia następnego roku środków pochodzących ze zwolnień podatkowych; zaostreżenia kryteriów przyznawania ulg we wpłatach na PFRON a przede wszystkim obniżenia wysokości pomocy w formie miesięcznych dofinansowań do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz zmianie innych ustaw, w znaczący sposób zmieni dotychczasowy przepływ środków finansowych pomiędzy Funduszem a pracodawcami osób niepełnosprawnych. Jednak oprócz powyższych rozwiązań oddziałujących bezpośrednio na przepływ strumienia środków finansowych między zakładami zatrudniającymi osoby niepełnosprawne a PFRON w ustawie zawarte zostało rozwiązanie w postaci wydłużenia normy czasu pracy osób niepełnosprawnych z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. Trudno dopatrzeć się związku przyczynowo skutkowego pomiędzy wydłużeniem normy czasu pracy osób niepełnosprawnych a zwiększeniem przychodów PFRON czy też nie zapewnieniem środków publicznych na realizację zadań przewidzianych w ustawie o rehabilitacji. W kontekście założonych celów ustawy rozwiązanie w postaci wydłużenia normy czasu pracy osób niepełnosprawnych z orzeczonym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności jest nielogiczne, niekonsekwentne i nie przyczyni się do realizacji założonych celów ustawy. Nieadekwatność rozwiązań normatywnych w stosunku do zakładanych celów potwierdza zarzut naruszenia zasad prawidłowej legislacji.

Mając na względzie przyjęty tryb prac nad ustawą, wprowadzanie zmian o charakterze systemowym projektem poselskim z pominięciem konsultacji społecznych, całkowite nieliczenie się z głosem i zastrzeżeniami organizacji reprezentujących prawa niepełnosprawnych pracowników, przedstawiciele Związków Zawodowych składają prośbę na ręce Pana Prezydenta o dokonanie kontroli konstytucyjności kwestionowanego przez partnerów społecznych przepisu.

W naszej opinii nie można dać przyzwolenia, by pod hasłami konieczności ograniczeń wydatków i cięć budżetowych odstępować od wartości, na których zbudowane jest Państwo Polskie, dopuszczając by na najślabszych członków naszego społeczeństwa przerzucony został ciężar ponoszenia oszczędności budżetowej.

Z poważaniem

OPZZ
Przewodniczący OPZZ
Jan Guz

NSZZ „Solidarność”

PRZEWODNICZĄCY
KK NSZZ „Solidarność”
Piotr Duda

FZZ

Przewodniczący
Forum Związków Zawodowych
Tadeusz Chwałka